

nødvendige Forholdsregler, at der kan tilvebringes de nødvendige Kauteler for, at denne Foranstaltning kan blive til Gavn og ikke til Skade for den Sag, som vi ønsker herigennem at fremme. Hvad den direkte Beskatning angaar, raader der i det Parti, jeg har den Ære at tilhøre, den Opfattelse, at vi ikke er i Stand til at se, at den kan have nogen som helst valutamæssig Betydning. Den kan selvfølgelig bidrage til Afbetaling af Statsgæld, men at den i valutamæssig Henseende skulde kunne gøre den mindste Nytte, er vi ikke i Stand til at se.

Der har under de Forhandlinger, der har været ført, siden dette Lovforslag blev fremsat, været talt meget om de Forpligtelser, Nationalbanken skulde paatage sig. Fra vort Partis Side kan vi meget vel gaa med til, at der paalægges Nationalbanken visse Forpligtelser, men saa maa man ogsaa fra Lovgivningsmagtens Side træffe saadanne Foranstaltninger, at Banken bliver i Stand til at opfylde disse Forpligtelser; ellers vilde det kun være at svække denne Bank, som jo dog skal være Fundamentet for hele det danske Pengevæsen. Det var det, man forsømte i sin Tid; man forsømte at træffe de supplerende Foranstaltninger, den Gang man oprettede Egaliseringsfonden, og derfor fik denne Foranstaltning et saa tarveligt Forløb, som den fik.

Jeg skal ikke komme ind paa en nærmere Omtale af Lovforslagets enkelte Bestemmelser, det tror jeg er ret unyttigt paa dette Tidspunkt. Jeg skal blot tillade mig at nævne, at man vist ikke har været heldig med Affattelsen af § 6, hvor der i 2det Stykke findes følgende Bestemmelse: „Udvalget afgør med simpelt Flertal, om Indstillingen skal følges, hvorefter Ministeren er bemyndiget til at udstede en Bekendtgørelse med Lovskraft“ o. s. v. Jeg vil dog henstille til Overvejelse, om man ikke ved nærmere Eftertanke skulde søge at faa dette omformuleret. Denne Passus er dog vist neppe i Overensstemmelse med vor Grundlov eller Lovgivning i det hele taget. Jeg skal, som sagt, i øvrigt ikke tale nærmere om Lovforslagets Enkeltheder; jeg tror, det er uforødent, og det gavner ikke. Det, det nu kommer an paa, er at tale saa lidt som muligt, men derimod at skride til Handling og søge at naa et gunstigt Resultat, et Resultat, som vi kan anerkende vil føre mod Maalet. Til et Arbejde i den Retning kan jeg tilsige mit Partis Bistand. Naar der har været talt om — og den højtærede Erhvervsminister var jo inde derpaa —, at Sagen skulde føres til et Fællesudvalg, saa antager jeg,

at det dog maa være den sidste Udvej. Man maa vel først søge at forhandle sig til Rette med Landstinget, det er den Op-gave, der ligger for i de nærmeste Dage. Desværre er vi jo tæt op mod Juletiden, og det synes, at de ærede andre Talere betragter det som en given Sag, at Lovforslaget skal vedtages inden Nytaar. Jeg henstiller dog, om det ikke vilde være rigtigt, at man undlod at jage Sagen igennem, selv om det saa ogsaa skulde blive nødvendigt at forlænge Nationalbankens Moratorium en Maaned. Man vilde derved faa den nødvendige Tid til at drøfte alle Eventualiteter igennem, saaledes at det blev et godt Resultat, der kom til at foreligge, i Stedet for et forhastet. Landstinget har jo ogsaa sit forfatningsmæssige Krav paa at faa den behørig Tid til at overveje og drøfte denne Sag saavel som alle andre.

Veistrup: Det forekommer mig, at de Toner, der har lydt i Dag, nærmest er at regne for Fredstoner. Jeg glæder mig saa meget des mere derover, som der i Sandhed ikke er Grund til at blæse i Krigstrompet dette Spørgsmaal vedrørende. Kri-gen har været længe nok, og hvis Krigs-omkostningerne ikke skal blive for store for det Samfund, vi tilhører, tror jeg, det er nødvendigt at naa til en Afslutning paa dette Spørgsmaal saa hurtigt som muligt. Valutaspørgsmaalet er jo snart et gammelt Spørgsmaal — et æret Medlem har ved denne Lejlighed sagt, at det kunde holde 10 Aars Jubilæum —, og selv om det nok en Gang imellem kan trække længe ud, inden vi her paa Rigsdagen træffer en Afgørelse af en eller anden Sag, er det vel ikke saa forfærdelig tidt, at vi naar til at kunne holde 10 Aars Jubilæum med en enkelt Sag. Vi har behandlet denne Sag under mange forskellige Former i Løbet af de sidste 10 Aar, og jeg betklager, at Spørgsmaalet er saa gammelt, thi jo ældre det er, des vanskeligere bliver det at finde en Løsning. Alle er i og for sig enige om, at det er nødvendigt under den ene eller den anden Form at komme til en Ordning angaaende denne Sag, men der er dog ingen Tvivl om, at jo ældre Spørgsmaalet er, des mere vil der slaas i Stykker ved den endelige Ordning, hvordan den saa end bliver. Selv om alle er enige om, at Spørgsmaalet skal løses, altsaa enige om det Maal, man tilstræber, saa er der det underlige — det fremgaar af de forskellige Udtalelser —, at naar man kommer til en Drøftelse af de Midler, der skal anvendes, synes det i